

Ár 2015, föstudaginn 22. maí 2015, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Haukur Guðmundsson, formaður, Geir Arnar Marelsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir, Jóhann Tómas Sigurðsson og Unnur Erla Jónsdóttir.

Fyrir er tekið **mál nr. 110/2014**:

M (sóknaraðili)

gegn

F (varnaraðili)

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 26. nóvember 2014, með kvörtun sóknaraðila, dags. 20. nóvember 2014. Með tölvupósti nefndarinnar, dags. 27. nóvember 2014, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi dags. 9. febrúar 2015. Var bréfið sent sóknaraðila með tölvupósti samdægurs og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir sóknaraðila bárust með bréfi, dags. 28. febrúar 2015.

Málið var tekið fyrir á fundi nefndarinnar 15. og 22. maí 2015.

II.

Málsatvik.

Sóknaraðili gerði tvo fjármögnunarleigusamninga við FF. Samning nr. X, sem dagsettur var 1. október 2007, og samning nr. Y um svipað leyti, en samningar þessir hafa ekki verið lagðir fram í málinu.

Þann 6. október 2011, var FF. sameinað varnaraðila og tók varnaraðili þá yfir réttindi og skyldur FF.

Sóknaraðili lenti í verulegum fjárhagsörðugleikum og gat ekki staðið við allar skuldbindingar sínar hjá varnaraðila. Í kjölfar efnahagshrunsins árið 2008 bauð varnaraðili viðskiptamönnum sínum, sem voru í sambærilegri stöðu og sóknaraðili, að endursemja um skuldir sínar. Þessir samningar byggðu í fyrsta lagi á lögum nr. 107/2009 um aðgerðir í þágu einstaklinga, heimila og fyrirtækja vegna banka- og gjaldeyrishrunsins og í öðru lagi á samkomulagi fjármálafyrirtækja, samtaka atvinnulífsins, viðskiptaráðs, félags atvinnurekenda og ríkisins frá desember 2010 um úrvinnslu skuldamála lítilla og meðalstórra fyrirtækja.

Þann 14. febrúar 2012, undirrituðu varnaraðila og sóknaraðili uppgjörssamkomulag og gerðu þannig með sér samning um fjárhagslega endurskipulagningu á félaginu. Samkvæmt því afskrifaði varnaraðili allar skuldir sóknaraðila að frátöldu veðskuldabréfi sem fært var verulega niður, og biðláni. Er skuldum félagsins eftir endurskipulagninguna svo lýst í 3. gr. samkomulagsins „Með vísan til ofangreinds eru aðilar samnings þessa sammála um að heildarskuldir félagsins við F, að lokinni fjárhagslegri endurskipulagningu skv. samningi þessum, verði krónur 34.500.000 þrjátíuogfjórarmilljónir og fimmhundruð þúsund krónur og munu þær samanstanda af eftirtöldum lánum.“ Var ný staða veðskuldabréfsins kr. 24.150.000. Auk þess var undirritað tryggingarbréf að fjárhæð kr. 10.350.000 sem var biðlán, en unnt var að greiða inn á það lán á biðtímanum og fá þannig afslátt af því.

Í samkomulaginu er ákvæði um tryggingar sem sóknaraðili setti fyrir efndum þess og var handveðsyfirlýsing vegna innistæðu bankareiknings undirrituð samdægurs, ásamt veðsamningi.

Í 5. gr. samkomulagsins ræðir um afskriftir. Er þar í fyrsta lagi getið um skilyrði afskrifta, en þau lúta að frágangi trygginga. Þá skuldbatt sóknaraðili sig til að hlíta ákveðnum skilyrðum um arðgreiðslur o.fl. á samningstímanum.

Í 6. gr. er að finna yfirlýsingar sóknaraðila um að félagið hafi látið varnaraðila í té réttar og tæmandi upplýsingar um það sem sem máli skipti um fjárhag sinn.

Í samkomulagi þessu er sérstök grein um forsendur varnaraðila fyrir gerð þess. Þar segir „*Það er forsenda og ákvörðunarástæða F fyrir samningi þessum og afskrift þeirri sem nefnd er í 5. gr. að yfirlýsingar félagsins skv. 6. gr. séu réttar. Komi síðar í ljós að yfirlýsingar félagsins skv. 6. gr. séu ekki réttar, áskilur F sér allan rétt til þess að rifta samningi þessum og gera frekari kröfur á hendur félaginu og fyrirvarsmönnum félagsins*“

Árið 2014 komst Hæstiréttur að þeirri niðurstöðu að fjármögnunarleigusamningar á borð við þann sem aðilar höfðu gert, teldust ólöglegir gengislánasamningar. Með bréfi varnaraðila dags. 3. september og 8. október 2014, til sóknaraðila, var tilkynnt að varnaraðili hefði endurreiknað lán Y og X sem sóknaraðili tók hjá FF og voru greidd upp á árinu 2009. Við endurútreikning lánanna hefði sóknaraðili eignast kröfu á hendur varnaraðila, annars vegar að fjárhæð kr. 1.106.660 vegna láns nr. Y og hins vegar að fjárhæð kr. 6.617.051 vegna láns nr. X. Með bréfunum lýsti varnaraðili því hins vegar yfir að afskrifaðar hefðu verið kr. 23.567.062 vegna láns/veðskuldabréfs, í tengslum við uppgjörssamkomulagið frá 14. febrúar 2014 og „*með vísan til almennra reglna kröfuréttar um skuldajöfnuð lýsir F yfir skuldajöfnuði inneignar á láni X á móti afskrift á láni/veðskuldabréfi. Þessi endurútreikningur er því einungis til upplýsinga þar sem afskrift bankans nam hærri fjárhæð en sem nemur leiðréttingu eftir endurútreikning lána.*“

Með tölvupósti dags. 3. nóvember 2014, óskaði sóknaraðili eftir fundi vegna endurútreikninga á lánum sóknaraðila. Sóknaraðili taldi að í uppgjörssamkomulagi sóknaraðila við varnaraðila væri ekki ákvæði þess efnis að varnaraðili gæti ráðstafað kröfum sóknaraðila ásamt því að sóknaraðili var með athugasemdir við útreikning varnaraðila.

Í svari frá varnaraðila dags. 11. nóvember 2014, kom fram að „*varðandi skuldajöfnunin þá var þetta samkomulag gert um skuldalækkun og þegar slík samkomulag eru gerð þá er það vegna greiðsluferðleika. Félag á ekki að hagnast á því, ef inneign myndast síðar. F telur því vera fulla heimild fyrir skuldajöfnun inneignarinnar á móti skuldalækkun. Inneign sem myndast síðar er því skuldajafnað en ekki greidd út.*“

Sóknaraðili svaraði tölvupóstinum frá varnaraðila samdægurs: „*Þessi umræddu 2 lán eru ólögleg lán, og því eigi að endurgreiða þau*“. Sóknaraðili vísaði í „*Samkomulag um úrvinnslu skuldamála lítilla og meðalstórra fyrirtækja*“ frá 15. desember 2010. Sóknaraðili taldi að ekkert hefði verið „*minnst á um að ef um endurútreikning eða aðra inneign sé að ræða geti bankinn einhliða tekið inneign upp í afskrifað*.“

III.

Umkvörtunarefni.

Kröfur sóknaraðila samkvæmt kvörtunareyðublaði eru að „*endurútreikningur sé endurgreiddur félaginu*“. Visar sóknaraðili til þess að uppgjörssamkomulag, sem beri nafnið „*Beina brautin*“, hafi ekki verið virt.

Sóknaraðili óskar eftir því að það verði skoðað hvort varnaraðila hafi verið heimilt að taka inneign vegna endurútreikninga tveggja tækjakaupalána og skuldajafna við það sem hafi verið afskrifað miðað við uppgjörssamkomulagið. Afskriftir hafi verið samkvæmt uppgjörssamkomulagi sóknaraðila og varnaraðila og hafi byggt á sérlögum nr. 107/2009 frá 30. október, þ.e. lögum um aðgerðir í þágu einstaklinga, heimila og fyrirtækja vegna banka- og gjaldeyrishrunsins.

Sóknaraðili byggir á því að uppgjörssamkomulagið hafi verið gert á milli sóknaraðila og varnaraðila í febrúar 2012 og hafi verið byggt á lögum nr. 107/2009. Sóknaraðili byggir á því að þegar gengið hafi verið frá öllum pappírurum uppgjörssamkomulagsins hafi sóknaraðila ekki verið kynnt um almenna reglu kröfuréttar um skuldajöfnuð og bendir sóknaraðili á að í lögum nr. 107/2009 sem uppgjörssamkomulagið hafi verið byggt á, segi reglurnar m.a. að þær skulu „*vera aðgengilegar fyrir lántaka og aðra viðskiptavinum þeirra*“.

Sóknaraðili hafi selt allan rekstur sinn þ.e. öll tæki og búnað, viðskiptavild og allar eignir og skuldir fyrir utan húseign og skuld sem hafi hvílt á húseigninni. Þessi sala hafi farið fram dags. 31. ágúst 2010. Því hafi afskriftin samkvæmt samkomulaginu einungis tekið til einu eignar félagsins á húseign.

Sóknaraðili mótmælir eftirfarandi orðum varnaraðila í tölvupósti: „*Félag á ekki að hagnast á því ef inneign myndast síðar*“. Sóknaraðili telur að hann hafi ekki verið að hagnast, þar sem endurútreikningurinn hafi verið vegna þess að innheimt hafi verið samkvæmt ólöglegri gengistryggingu og þess vegna hafi félagið verið látið ofgreiða. Vegna þessara ofgreiðslna, eigi að endurgreiða sóknaraðila allar inneignir sem hafi orðið til vegna endurútreiknings á ólöglegu gengistryggingu lána. Þar að auki byggir sóknaraðili á því að ekki hafi verið neitt ákvæði þess efnis í uppgjörssamkomulaginu að varnaraðili ætti kröfurétt á sóknaraðila vegna afskriftarinnar. Þessi svokallaði kröfuréttur hafi skýlaust átt að koma fram í uppgjörssamkomulaginu. Sóknaraðili telur að það beri að halda og virða uppgjörssamkomulagið.

Sóknaraðili telur að greiðsluerfiðleika félagsins megi rekja til fjármögnunarleigusamnings X frá október 2007, sem hafi verið samningur um mótora í framleiðslulínu fyrir fiskibolluframleiðslu, og hafi átt að greiða kr. 123.771,76 á mánuði samkvæmt greiðsluplani og Y, sem hafi verið vegna bifreiðar. Þann 20. nóvember 2008, hafi greiðsluseðill vegna samnings X verið að fjárhæð kr. 304.878 (146% hækkun) sem sýni orsök greiðsluerfiðleika félagsins árin 2007-2009.

Sóknaraðili telur að samkvæmt eldri óundirritaðri útgáfu af samningi sóknaraðila við varnaraðila sé skýrt kveðið á um hvernig eigi að ráðstafa endurútreikningi skv. 7. gr. samningsins. Þessi samningur hafi þó aldrei verið samþykktur. Hins vegar hafi uppgjörssamkomulagið verið samþykkt af bæði sóknar- og varnaraðila, en þar sé engin grein líkt og 7. gr. eldri samningsins og því hvergi neitt um það hvernig varnaraðili geti ráðstafað endurútreikningi. Varnaraðila hafi ekki verið heimilt að skuldajafna inneign félagsins á móti afskrifuðu, né biðláni, né kröfum, þar sem ekkert ákvæði hafi verið um slíkt.

Hvað varðar athugasemd varnaraðila þess efnis að sóknaraðili skuldi varnaraðila, þá vísar sóknaraðili til markmiða laga nr. 107/2009.

Sóknaraðili vísar til þess að í höfnunarbréfi varnaraðila dags. 11. nóvember 2014, hafi ekki verið vísað í neinar reglur, lög eða samninga. Þar hafi verið talað um skuldalækkun en í uppgjörssamkomulaginu hafi verið talað um afskriftir, en sóknaraðili telur að skuldalækkun og afskriftir séu það sama.

Sóknaraðili telur að sér hafi ekki verið kynntar neinar reglur kröfuréttar um skuldajöfnuð og ekkert hafi verið kynnt um það við undirritun, né nein skilyrði í uppgjörssamkomulaginu. Sóknaraðili telur að það sé siðferðileg skylda varnaraðila, sem hafi gert uppgjörssamkomulagið, að kröfuréttur um skuldajöfnuð komi fram í samningnum eða sé í það minnsta kynntur sérstaklega við undirskrift svo að skuldari sé meðvitaður slíkt.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess að kröfu sóknaraðila verði hafnað.

Varnaraðili telur að ágreining þessa máls megi rekja til þess að með bréfum, dags. 3. september og 8. október 2014, hafi varnaraðili tilkynnt sóknaraðila að hann hafi endurreiknað lán nr. Y og X, sem sóknaraðili hafi tekið hjá FF og hafi verið greidd upp á árinu 2009. Við endurútreikning lánanna hafi sóknaraðili eignast kröfur á hendur varnaraðila, annars vegar að fjárhæð kr. 1.106.660 vegna láns nr. Y, og hins vegar að fjárhæð kr. 6.617.051 vegna láns nr. X. Með bréfunum hafi varnaraðili lýst yfir skuldajöfnuði inneignarinnar á móti kröfu vegna veðskuldabréfs sem varnaraðili hafi afskrifað í kjölfar samnings um fjárhagslega endurskipulagningu á sóknaraðila, dags. 14. febrúar 2012.

Varnaraðili vísar til tölvubréfs síns, dags. 11. nóvember 2014. Í bréfinu hafi komið fram að „þetta samkomulag [hafi verið] gert um skuldalækkun og þegar slík samkomulög [séu] gerð þá [sé] það vegna greiðsluferfiðleika“. Í bréfinu hafi jafnframt sagt að „félag [eigi] ekki að hagnast á því, ef inneign [myndist] síðar“ og að „F [telji] því vera fulla heimild fyrir skuldajöfnun inneignarinnar á móti skuldalækkun“. Varnaraðili ítrekar framangreind sjónarmið og telur að heimilt hafi verið að skuldajafna kröfu vegna veðskuldabréfs á móti kröfu sóknaraðila um endurgreiðslu ofgreidds fjár.

Varnaraðili vísar til almennra reglna kröfuréttar um skuldajöfnuð. Svo annar aðili skuldarasambands geti krafist skuldajafnaðar þurfi tilteknum skilyrðum að vera fullnægt. Í fyrsta lagi þurfi aðalkrafan og gagnkrafan að vera gagnkvæmar, þ.e. að vera á milli sömu aðila. Í öðru lagi þurfi þær að vera sambærilegar, þ.e. um sömu tegundarákveðnu greiðsluna. Í þriðja lagi þurfi þær að vera hæfar til að mætast hvað greiðslutíma varðar. Loks þurfi gagnkrafan að vera lögvarin krafa. Varnaraðili telur einsýnt að framangreindum skilyrðum skuldajafnaðar hafi verið fullnægt í málinu.

Varnaraðili telur rétt að ítreka að umrædd krafa varnaraðila hafi verið tilkomin vegna gjaldfallinnar skuldar samkvæmt veðskuldabréfi, sem varnaraðili hafi ekki fengið greidda að fullu. Eins og fram komi í uppgjörssamkomulaginu þá hafi varnaraðili afskrifað kröfuna að tilteknum skilyrðum uppfylltum, í ljósi þess að sóknaraðili hafi ekki haft greiðslugetu og að skuld samkvæmt veðskuldabréfinu hafi verið gjaldfallin. Með umræddum samningi hafi sóknaraðila þannig verið forðað frá gjaldþroti. Varnaraðili bendir einnig á að þrátt fyrir að varnaraðili hafi afskrifað kröfuna sé varnaraðili ennþá eigandi kröfunnar og fari um gildistíma hennar eftir lögum nr. 150/2007 um fyrningu kröfuréttinda. Afskrift sé m.ö.o. eingöngu bókhaldsleg aðgerð sem hafi engin áhrif á kröfurétt.

Varnaraðili bendir jafnframt á að ekki hafi skipt máli þótt skuldajafnaðarréttur fjármálafyrirtækja, gagnvart viðskiptamönnum sínum, sé almennt háður verulegum takmörkunum í samræmi við það hlutverk fjármálafyrirtækja að hafa tekið að sér vörslur fjármuna fyrir viðskiptamenn sína. Slík sjónarmið eigi ekki við um kröfu viðskiptamanns um útgreiðslu fjár vegna endurútreiknings á láni á sama tíma og hann skuldi sama fjármálafyrirtæki gjaldfallnar peningakröfur, sbr. úrskurði úrskurðarnefndar um viðskipti við fjármálafyrirtæki í málum nr. 83/2013 og 2/2014 og dóm héraðsdóms reykvíkur frá 15. september 2014 í máli nr. E-26/2014.

Þá telur varnaraðili rétt að leiðrétta þann misskilning sem hafi gætt í kvörtun sóknaraðila þess efnis að varnaraðila hafi borið að kynna sóknaraðila almennar reglur kröfuréttar um skuldajöfnuð í tengslum við undirritun áðurnefnds samnings um fjárhagslega endurskipulagningu á sóknaraðila með vísan til 1. mgr. 3. gr. þágildandi laga nr. 107/2009 um aðgerðir í þágu einstaklinga, heimila og fyrirtækja vegna banka- og gjaldeyrishrunsins. Ákvæðið kveði á um að að reglur kröfuhafa um skuldbreytingar og breytingar á skilmálum skuldabréfa og lánsamninga, sem kynnu að leiða til eftirgjafar skulda eða annarra ívilnana fyrir skuldara, skyldu vera aðgengilegar fyrir lántaka og aðra viðskiptavinum þeirra. Eins og fram komi í athugasemdum við 3. gr. frumvarps þess, sem varð að 3. gr. laga nr. 107/2009, var talið mikilvægt að kröfuhafar viðhefðu samræmd vinnubrögð og hlutlægni í ákvörðunum sínum um skuldbreytingar og breytingar á skilmálum skuldabréfa og lánsamninga sem kynnu að leiða til eftirgjafar skulda eða annarra ívilnana fyrir fyrirtæki og því mælt fyrir um það í lögum að kröfuhafar settu sér sérstakar reglur þar um. Í þessu skyni hafi Samtök fjármálafyrirtækja samið reglur sem beri heitið „*Sameiginlegar reglur fjármálafyrirtækja um fjárhagslega endurskipulagningu fyrirtækja*“. Reglurnar hafi hlotið samþykki Fjármálaeftirlitsins þann 2. mars 2010, eins og kveðið var á um í 2. mgr. 3. gr. laganna. Þá hafi Samkeppniseftirlitið veitt undanþágu fyrir reglunum á grundvelli 15. gr. samkeppnislaga nr. 44/2005. Reglurnar hafi m.a. tekið til atriða sem kveðið var á um í 1.-6. tl. 3. mgr. 3. gr. laga nr. 107/2009, en þar var kveðið á um að reglurnar skyldu m.a. taka til mats á greiðslugetu og eigna- og skuldastöðu skuldara, skilyrða fyrir ákvörðunum um breytingar á skilmálum samninga og hlutlægni við ákvarðanatöku. Í reglunum hafi nánar tiltekið verið fjallað um skilyrði fyrir fjárhagslegri endurskipulagningu, þætti sem hafa skyldi til hliðsjónar við mat á fyrirtækjum, sjónarmið tengd mati á eigendum og stjórnendum fyrirtækja, skilmála og kvaðir við endurskipulagningu, aðferðafræði og viðmið ásamt því sem helstu gögn sem hafa skyldi hliðsjón af við matið voru listuð upp. Á þessum grunni hafi „*Samkomulag um úrvinnslu skuldamála lítilla og meðalstórra fyrirtækja*“ sem var undirritað þann 15. desember 2010 af Samtökum fjármálafyrirtækja f.h. aðildarféлага og Dróma hf., stjórnvöldum o.fl. byggst, en það hafi falið í sér nánari viðmið um niðurfærslu skulda og fjárhagsskipan lítilla og meðalstórra fyrirtækja. Í

samræmi við fyrirmæli laganna hafi „*Sameiginlegar reglur fjármálafyrirtækja um fjárhagslega endurskipulagningu fyrirtækja*“ og „*Samkomulag um úrvinnslu skuldamála lítilla og meðalstórra fyrirtækja*“ bæði verið kynnt og birt opinberlega, m.a. á heimasíðu varnaraðila, og hafi því verið öllum aðgengileg. Framangreindar vinnureglur kröfuhafa hafi verið settar í því skyni að samræma vinnubrögð og koma í veg fyrir geðþóttaákvæðanir við framkvæmd fjárhagslegrar endurskipulagningar. Eðli málsins samkvæmt hafi þær ekki mælt fyrir um réttarreglur sem almennt hafa gildi í íslenskum rétti. Þá verði ekki ráðið af lögum nr. 107/2009 eða lögskýringargögnum að ætlun löggjafans hafi staðið til þess að takmarka almennan skuldajafnaðarrétt við eftirgjöf skulda eða breytingar á skilmálum skuldabréfa og lánessamninga.

Að framangreindu virtu telur varnaraðili einsýnt að ekki verði byggt á því að ákvæði 1. mgr. 3. gr. þágildandi laga nr. 107/2009, hafi verið brotin við undirritun samnings um fjárhagslega endurskipulagningu á sóknaraðila með því að ekki hafi verið fjallað um almennar reglur kröfuréttar um skuldajöfnuð í framangreindum vinnureglum.

Varnaraðili mótmælir því enn fremur að hinn „*svokallaði kröfuréttur hefði skýlaust átt að koma fram í uppgjörssamkomulaginu*“. Líkt og áður greinir hafi afskrift eingöngu verið bókhaldsleg aðgerð sem hafi engin áhrif á kröfurétt. Við afskrift umræddrar kröfu hafi varnaraðili stöðvað innheimtu á kröfunni en hafi verið áfram eigandi hennar. Framangreindu til viðbótar bendir varnaraðili á að í áðurnefndum samningi um fjárhagslega endurskipulagningu á sóknaraðila sé hvergi rætt um niðurfellingu eða eftirgjöf krafna, heldur hafi eingöngu verið notast við hugtakið afskrift.

Samkvæmt öllu því sem að framan hafi verið rakið séu því ekki forsendur til að verða við kröfu sóknaraðila. Beri því að hafna kröfunni.

V.

Niðurstaða.

Ágreiningur aðila lýtur að því hvort varnaraðila hafi verið heimilt að skuldajafna kröfu vegna láns/veðskuldabréfs á móti kröfu sóknaraðila um endurgreiðslu ofgreidds fjár.

Fyrst liggur þó fyrir að taka afstöðu til þess deiluefnis, hvort varnaraðili hafi enn átt gjaldfallna kröfu til að skuldajafna við endurgreiðslukröfuna. Það er rétt hjá sóknaraðila að þótt krafa sé afskrifuð af kröfuhafa, felur það eitt og sér ekki í sér annað en bókhaldslega aðgerð kröfuhafa, sem eftir afskriftina reiknar ekki lengur með henni sem eign í bókhaldi sínu. Getur því skuldari almennt ekki borið það fyrir sig gegn innheimtutilraunum kröfuhafa að krafan hafi verið afskrifuð í bókhaldi hans. Hér ræðir hins vegar ekki um slíka bókhaldslega aðgerð. Aðilar máls þessa gengu til frjálsra samninga um endurskipulagningu á skuldum sóknaraðila sem fólu í sér að hluta skuldanna var komið fyrir á skuldabréfi með föstum afborgunum en öðrum hluta á svonefndu biðláni. Af samkomulaginu verður skýrlega ráðið að aðrar skuldir sóknaraðila voru gefnar eftir. Yfirlýsingar sóknaraðila í samkomulaginu um að hann afskrifi þær verða ekki skildar sem yfirlýsingar um eigið bókhald hans, heldur sem yfirlýsingar um fulla eftirgjöf að ákveðnum skilyrðum uppfylltum. Er sérstakur áskilnaður varnaraðila um rétt til að gera frekari kröfur bundinn við þau atvik að samkomulaginu sé rift vegna þess að í ljós komi að það byggji á röngum yfirlýsingum sóknaraðila.

Enda þótt fyrir liggi að við gerð uppgjörssamkomulagsins hafi önnur skuldastaða verið lögð til grundvallar en síðar kom í ljós, fæst ekki séð að samningur aðila færi varnaraðila neinn rétt til að reisa kröfur á þeirri aðstöðu. Fæst samkvæmt öllu þessu ekki séð að varnaraðili hafi átt neina gilda kröfu á hendur varnaraðila á því tímamarki sem endurútreikningur var framkvæmdur. Verður samkvæmt þessu að fallast á aðalkröfu sóknaraðila um að varnaraðili greiði honum út hina umþrættu fjárhæð.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Varnaraðili, F, skal greiða sóknaraðila, M út inneign sína samkvæmt endurreikningi á fjármögnunarleigusamningum nr. X og Y.

Reykjavík, 22. maí 2015.

Haukur Guðmundsson

Geir Arnar Marelsson
Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Jóhann Tómas Sigurðsson
Unnur Erla Jónsdóttir